

ΣΑΜΟΘΡΑΚΗ

(ΤΟ ΡΗΣΙ)

**Αφιερώνεται στοὺς νέους*

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Κάποιος ταξιδιώτης πού είναι άπό φυσικό του
καὶ δουλευτής, μοῦ ἔδωσε ἔνα χειρόγραφό του γὰ
διαβάσσω. Ἐπειδὴ αὐτὰ πὲ λέγει τὸ χειρόγραφο μοῦ
φάνηκαν πᾶς μποροῦσαν γὰ χρησιμέψουν σὲ μερι-
κοὺς νέους γὰ τὰ διαβάσουν καὶ γὰ τὰ στοχαστοῦν,
καὶ ἐπειδὴ αὐτὸς ὁ ἴδιος, καθὼς μὲ βεβαιόντει, δὲν
μπορεῖ γὰ κάνει τὸ βιβλίο του καλλιτερο οὕτε ἔχει
καιρὸν γὰ διορθώσει τὰ τυπογραφικὰ δοκίμια, τὸν
παρανάλεσσα γὰ μοῦ ἐπιτρέψει γὰ τὸ δημοσιεύψει πιας
είναι, κάνοντας ἄγρια τὶς τυπογραφικὲς διόρθωσες.
Ἐπειδὴ είμαι πολὺ γραπτός του μ' ἀφῆσε γὰ κάνω
δι, τι θέλω.

Τὸ βιβλίο αὐτὸν ποὺ είναι μᾶλλον δυκίμιο, φαι-
νεται πολὺ προσωπικὸ καὶ περιέχει οὐποια ψυχολο-
γικὴ ἀνάλυση ἐνδε συγκαιρουοῦ καὶ νέου ἀνθρώπου
σχετικὰ μὲ τὴν ἔδυτική του συνελδηση. Γι' αὐτὸν
μίζω πῶς μπορεῖ νὰ ἐνδιαφέρει τοὺς νέους τοῦ
Ξένους του.

Αθήνα, 31 τοῦ Αὐγούστου 1903.

ΙΔΑΣ

ΘΑΛΑΣΣΑ

Σ' ἔνα ἀκρογιάλι ἔρημο τῆς Θράκης, ὡραία με-
σημέρι, περπατώ, ἀφοῦ βγῆκα ἀπὸ τῆς φθινόπωριά-
τικης δροσάτη, θάλασσα. Καὶ μοῦ φαίνεται ἡ θά-
λασσα σὰ γυναικα ἀγαπημένη ποὺ τὴν ἔκανα δική
μου καὶ μόλις ἀποχωρίστηκα ἀπὸ τὴν ἀγκαλιά της.
Καὶ τώρα κάθομαι στὸν πολὺ παλιὸ καὶ γνώριμο
γιαλὸ κάτω ἀπὸ μιὰ δρῦ μεγάλη ποὺ τὰ φύλλα
τῆς τ' ἀναδείνει δι μπάτης δροσερέ·, καὶ μουρμαρί-
ζουν ἀπίλειωτα. Κυτάζω μπροστά θάλασσα πεδ
τρεμολάμπει σὰ φύρεμιχ βασιλικὴ φασμένο μὲ χρυ-
σαφένια κάστρα, καὶ μαγνητίζομαι. Ἀριστερά κυ-
τάζω θάλασσα ποὺ στολίζεται μὲ ζεστά, ήδονικά,
μαβειά χρώματα δόλο πάθες, καὶ συλλογίζομαι γυ-
ναικα πολύτροπη ποὺ κάπου θὰ τὴν ἐγνώρισα. Κυ-
τάζω ἔπειτα, πρώτη φορά προσεγγικά, πέρα στὰ
διξιά καὶ ἀγνωστεύω, σ' αὕτη τῇ γυναιτῇ ἀπὸ τὰ

τεκνή ἔκεινην ὥρα, μιὰ πεντητάριά: ἡ νέα, ποὺ γελά-
στοι καὶ πολυθόρυβοι καταφτάνανε ὅλενα καὶ δια-
σκορπίζοντανε ἐδῶ κ' ἔκει, ζητώντας ἔννυν τόπο. Πάντα τέτοια μέρα, 25 τοῦ Μαρτίου, εἰ "Ελληνες
σπουδαστὲς τοῦ Παρισιοῦ μαζεύονται γύρω στὸ ξε-
νητεμένο μνῆμα τοῦ Κορκῆ καὶ τὸ στεργανώσουν μὲ-
τὰ σεμνὰ λουλούδια ποὺ τόσα χριστικά τὸ χώμα τῆς
Ἀττικῆς μας κι ὁ μενεχθεδένιος οὐρανὸς της τὸ βράδι,
καθέ βράδι, σὲ βρασιλεύει ὁ ήλιος.

Μαζεύονται στὸ γραφεῖο τοῦ Σιλλόγου τους,
φωνάζουνε, γελοῦνε, συγκρούνε, βρίζουνται κ' ἐπειτα
σωπαίνουνε, βάζουνε τὸ λέξαρο μπροστὰ τὸ χριστό-
πλευματέρνο μὲ τὴν κουκουβάγια καὶ ἔχινονε εθ-
εαρόι, ποζάτοι, φρεσκοήσυρισμένοι (μερικοὶ ἀπὸ τὴν
βιάση τους ἔχουν πεττοκόψει τὰ μάγουλά τους)
συγκινημένοι, μὲ φράκα καὶ μὲ γάντια καὶ μὲ πά-
τριωτικὸ παρόξυσμό, σερνάμενοι, κουνάμενοι.

Γύρω στὸ σεμνότατο μνῆμα τοῦ Κοραχὶ βγαζούν
τὰ καπέλα τους, διορθώνουν μὲ τὸ χέρι τὰ μαλλιά
τους, βηχουλίζουν λίγο κι ἀνερουφοῦν γὰς νὰ πά-
ρουνε μιὰ δύση ἀκόμα σοβαροσύνη καὶ πόζα, καὶ,
ἄλλοι ἀκκουμπισμένοι στὰ κάγκελα τῶν διπλωμά-
ταφων, ἄλλοι στὰ δέντρα ή στὰ μπαστούνια τους
σὲ ξύλινη στάση προσοχής, ἀκούνε. 'Ακούνε κάποιον

παλιά τὰ χρόνια καὶ τὴν πολυαγαπημένη θάλασσα
ἔνδεις ψηλοῦ νησιοῦ μορφή εὐγενική πού τ' ὄνομα
του ἀπὸ τὰ παλιά τὰ χρόνια τὸ ξέρουν οἱ ἀνθρώ-
ποι καὶ ἀκούγεται σὰ μουσική. Τὸ εἶχα ἀκούστα
καὶ γὰρ καὶ στὸ χάρτη τὸ εἶχα κάποτε ἰδωμένο
Πρώτη φορὰ δῆμως τώρα μου φανερώθηκε στ' ἀλή-
θεια. Λαχταρῶ νὰ μείνω πάντα ἔτοι, μαγεμένος
καὶ νὰ νοιώθω αἰώνια μὲ τὴν Ἱδια ἔνταση τὴν τω-
ρινή εύτυχία. Καὶ οὔτερα θέλω νὰ φωνάξω τὴν εὐ-
τυχία μου, γὰ τῆς δώσω μορφή αἰώνια, ἀφοῦ δε
δύνομαι νὰ τὴν κρατήσω ἀλλοιώτικα αἰώνια στο
σωθικά μου. Καὶ δῆμως δὲν μπορῶ νὰ δώσω μορφή
στὰ αἰσθημάτα, καὶ πεπταίνομαι καὶ χαλῶ ἔτοι μοναχός
μου τὴν ὡριμασμένη εύτυχία μου ἀναταράζοντά
την μὲ πόθους ἀνεκπλήρωτους.

"Αλλη μέρα, σταχτερὸ ἀπόγεμα σὲ ξένα ἀκρογιάλια. "Ηταν συννεφιά καὶ στάθηκα στὴν ἀκροθαλασσιὰ κυτάζοντας τῇ φουσκωμένῃ θάλασσα καὶ φυσομανοῦσε ἡ νοτιὰ σὰ νὰ ἥθελε νὰ μὲ πάρει. Μὲ ἐπικασε ὁ φόδος ἐκεῖνος ἐ δινεἴηγγητος ποὺ μὲ παίρνει κάθε ποὺ νοιώθω πῶς είμαι μόνος στὸν κόσμο καὶ δὲν μπορῶ νὰ διατηρίω κανένα δεσμό μειού μανέναν ἀνθρώπο. Αἰσθάνομαι όπως αἰσθάνεται ἵσω καμιὰ φορά ἡ γῆ ποὺ στριφογυρίζει μέσα στὸ χάσιο μεροναχικομένη ἀπὸ τ' ἄλλα σώματα ποὺ καὶ κύτη στριφογυρίζουν μέσα στὸ χάσιο, χωρὶς κανένας δε σμὸς νὰ τὰ συνεδένει ἀναιμεταξύ τους. Καὶ είμα τότε ξερίωμένος ἀπὸ τὴν κοινωνία καὶ γίνομαι πρᾶμα χαμένο στὸν κόσμο καὶ ἀνατριχιάζω. Τέτοιος ηθελα κάποια φωνὴ ἀγαπημένη νὰ μοῦ λέει: «Καὶ ἐίσαι σὺ ξερήμος στὸν κόσμο, είμαι καὶ γὼ μόνος ξερχομαι μαζύ». Μὰ ἐκεῖνο τ' ἀπόγεμα τὸ σταχτερότατο, έσεν ἀκευγά καμιὰ φωνὴ καὶ πήρα τὸν θάρρομο μου πάλι καὶ περπάτησα στὴν ἀκροθαλασσιὰ ὡς ποὺ ἡ ἀνησυχία μου ἔγινε ἀγάλι ἀγάλι λύπη καὶ βίστερα ἀναισθησία.

Πάλε ήλιολουσαμένο μεσημέρι. Σ' ἔναν ἀψηλούς πήγαινα, καὶ κεῖ δὲ στὴν ἀμφιουδαϊκή κοπέλα μὲ κοντά φουστάνι, σηκωμένα μαλλιά καὶ γύμνα ποδάρια ποὺ ξέπλενε στὴ θάλασσα καὶ ἀνατολίτικα χαλιά. Μερικὰ ήτανε ριχμένα χάμη στὴν ἀμμού, μερικὰ ήτανε στοιβαγμένα σωρὸς σ' ένα τοιχάκι έπάνω. "Ενα ἀγόρις ὃς δέκα ἔρτα χρονῶν διμορφό, γυμνοπέδαρο στεκόταν πίσω ἀπὸ τὸ τοιχό μὲ τὰ χέρια στὶς τσέπεις καὶ κύταζε πότε κατὰ τη θάλασσα, πέτε κατὰ τὸ κορίτσι. Στάθηκα στὸ ψηλό τὸ περιγέλι καὶ κύταξα πέρα τῆς θάλασσα καὶ τη

πει προχωρεῖ κίτρινος καὶ μισθωθαμένος καὶ τοὺς χέρι του σύνῳδο τρέμει καὶ οὐ φωνὴ του στὴν ἀρχὴν ξεψυχᾷ, πνίγεται, βραχνοσκούζει «Κύριοι!» καὶ νορίζει; κράζει: «Βοήθεια! Πηγήμοι!» Μᾶς υπερβατικοί ποιός νὰ τὸ πίστευε, η φωνὴ αὐτῆς ή μαρκάρικη ἀντρειώνεται, ἀναντρανίζει, ύψωνεται κι ἐναροεῖ σάλι μπρωσμα γέρρηρο νερὸς καὶ ποταμὸς πιὰ φουσκωμένος, ποὺ γκρεμοτοσάκισε τοὺς φράχτες, παίρνει φόρο καὶ κατρακυλᾶ σὰ χαλίκια τὰ γλωσσολογικὰ συστήματα καὶ τὰ χοντοκομένα φυνφρερνικά παινιάδια καὶ τὶς κούφιες ἀλαφρόπετρες τοῦ ἀσέρδυμαλου πατριωτισμοῦ: «Μηχαθωνομάχοι, Σαλαμινομάχοι ἔκλεξε τὴν φυλήν, Περικλῆς, Πατρίς, Μητρίς». Βεγγαλικά. Καὶ χύνονται δῆλοι νὰ τόνε συγχαροῦνε «Ωραῖος λόγος! Μπράβο!» Στὸ τέλος προπάντων: «Σὲ συγχαίρω, φίλε μου!»

Κρεμοῦνε ἐπειτά τὸ βαρὺ στεφάνη στὸ λαιμὸν τοῦ
Κοραῆ μὲν τρόπο ποὺ νὰ φαίνουνται οἱ κορδέλες μὲ
τὰ χυτὰ γράμματα καὶ φεύγουντα τρεχαπετάμενοι
γιὰ τὸ καρφεντὸ πᾶλι, νὰ τελειώσουν τὴν περίδικη
τὸ πόκερ ποὺ είχαν ἀρχίσει καὶ ποὺ τὸ ἐπεισόδιο
αύτὸ τοὺς είχεν ἀναγκάσει ν' ἀφήσουντε στὴν μέσην.
Μιὰ στιγμὴ οἱ φωνὲς κ' οἱ ἐπιπολαιότητες κ' οἱ
φανφαρονίες τῶν ἀθρώπων ταράξανε τὴν σεμνὴ σοβα-

νησί, καὶ κάτω μου τὸ ἔμπορο τὸ ἀκρογιάλι, κύ-
ταξ καὶ τὸ κορίτσι τὸ ξυπόλυτο ποὺ ἔμπαινε στὴ
Θάλασσα ὡς τὰ γόνατα, ἔένγαζε τὰ χαλιά καὶ ἔ-
δυσεν πάλι, καὶ ἐσταξαν νερά στοῦ μαύρου τῆς φο-
ρέματος τὴν ἄκρη, καὶ τὰ πόδια τῆς ἤτανε βρεγ-
μένα. Τῷ ἀγόρᾳ σιγά, δῆμα μὲ εἶδε πώς παρατη-
ροῦσσα, τραβήγε θύσιχα λιγάνι πάρα πέρα στὶς βάρ-
κες τὶς Φαράδικες τὶς ἀνασυρμένες στὴν ἀμμουδιά.
Τὸ κορίτσι τέλειωσε τὴ δουλειά κάθηγε στὸ το-
χάκι καὶ πήρε ἀπὸ χάμια τὶς μαύρες κάλτσες τῆς
γιὰ νὰ τὶς φορέσει ἔβαζε τὸ ἔνα πόδι τῆς ἐπάνω
στὸ ἄλλο σηκόνοντας καὶ τὸ φουστάνι τῆς ἔτσι ποὺ
τὰ γυμνὰ ποδάρια τῆς φαίνονταν ὡς ἀψηλά, καὶ
κάθε τόσο σήκονε τὸ κεφάλι της κατὰ μένα γιὰ νὰ
δεῖ ἀν τὴ βλέπω. Ἡ Θάλασσα ἔλαμπε μὲ δῆλα τὰ
λούσα τῆς στὸν ήλιο τὸν πρωινό. Καὶ σηκώθηκε
ὅρθιο τὸ κορίτσι καὶ ἀφοῦ φόρεσε τὰ παπούτσια τῆς,
μᾶζεψε ἀπὸ καταγής τὸ μεσοφόρι τῆς, τὸ πέρασε
ἀπὸ πάνω ἀπὸ τὸ φουστάνι τῆς, καὶ ἔλυσε τὸ φου-
στάνι καὶ πέρασε ἀπὸ μέσω τὸ μεσοφόρι καὶ ξανά-
θεσε ἀπὸ πάνω τὸ φουστάνι, καὶ μὲ κύταξε πάντα.
Ἐπειτα διέρθωσε τὰ μαλλιά τῆς μὲ ἀνασηκωμένα
χέρια. Τὸ μποῦστο τῆς τὸν ἀρρεῖς μισὸν ἔκοιμπωτο
μπροστά. Σιγὰ σιγά, μὲ τὰ χέρια στὶς τοέπες, σὰν
ἄδιάφορο, ἐρχόταν πίσω τὸ ἀγόρι, τὸ καῦμένο τὸ
ἀγόρι, τὸ μόλις ἔφηρο ποὺ ἤταν ἔρρωστο ἀπὸ τοὺς
πρώτους πόθους του γιὰ οὐρι γυναίκας. Τὸ κορίτσι
δῆμα τὸ εἶδε τὸ φώναξε νὰ ἔρθει νὰ πάρει τὰ πρά-
ματα μ' ἔνα δημάξακι ποὺ ἤταν ἐκεὶ ἐδὲ πέρα. Καὶ
φόρεσε τὴν ποδιά της καὶ πάλι: διέρθωσε λιγάνι τὰ
μαλλιά τῆς, καὶ περπάτησε λίγο στὶς τοιχάκι ἐπάνω
γιὰ νὰ τὴν ἴδω, καὶ θυερα σιγὰ σιγὰ ἀνέβαινε τὸν
ἀνήφορο κατὰ μένα. Τὸ ἀγόρι τρέψαντο πρὸς τὸ ἀ-
μαξάκι, μὰ ἀντὶ νὰ βάλει τὰ χαλιά πλάγιασε μέσα
αὐτὸς μὲ τὰ πόδια του ὅπω, ἀκουμπισμένα στὸν
ἄμμο. Μᾶς κύταξε καὶ εἶχε κάποιαν ἀσέριστη κακο-
διαθεσία ἀπὸ πόθους ἔρωτικοὺς καὶ ἀπὸ ζήλειαν φαρ-
μακωμένη. Τὸ κορίτσι: δλούσνη ἀνεβαίνοντας μὲ κύ-
ταξε μένα ποὺ στεκόμενον ἀσέλευτος στὸ ἀψηλό
Ἡ Θάλασσα ἔλαμπε στὸν ήλιο τὸν πρωινό. Ἔγωαθε
τὸ κορίτσι πώς εἶχε διὸ ἀντρες δικούς της, ἔτοι-
μους. "Ομως ἐμένα δὲ μ'" ἔμελε παρὰ γιὰ τὸ ἀγόρι
ποὺ ἤταν ἔρρωστημένο ἀπὸ ἀσέριστους πόθους. Καὶ
ἡ Θάλασσα ἡ ἥδονική γελούσε σὰν ἀδιάφορη, ἐνῶ
δὲν ἤταν ἀδιάφορη, παρὰ σπιρτούνε εἰρωνικά σκ-
τανικοὺς πόθους.

"Επειτά μέσα της, κολύμπησε ως μακρειά Ιερά

ροσύνη καὶ τὴν ἀπίλυτην βαθύτητα τῶν πραγμάτων. Ἡράνε. Μὲ ἀτόπως δογματικές χερονύμιες καὶ μὲ ξελαρυγγίσματα θεκτρικά, ύδροισανε καὶ βεβηλώσανε τὴν σωπήν καὶ τὴν γχίνην καὶ τὴν ἀγίαν λησμονιά. Κ' ἔπειτα φύγανε. Ήσαν ἀφήκανε πάλι δλομόναχο τὸν Κοραῆ πνιγμένο μέσα στοὺς χαρτένιους μενεζέδες. Μὲ τὰ πολλὰ βίσσωνα κατόρθωνε νὰ βγάλει τὸ κεφάλι του ἀπόξω καὶ νὰ ἰδεῖ τὴν ἐρυμιὰ τριγύρω του καὶ τὸ ἕρεδ δέντρο ποὺ ἔκει μπροστά του στραβωτεντώνει τὰ κλαδιά του, σὰ χέρια σακκατεμένου ζητιένου καὶ πίσω καὶ πέρα καὶ πνύτοῦ, χορταριασμένες πλάκες, καὶ παξάπονχ νεκρῶν ποὺ ζεχαστήκανε καὶ σταυρούς μὲ σέημένα καντήλια καὶ μὲ φωτογραφίες ζεθωριασμένες ἀπό τοὺς ἥλιους κι ἀπὸ τὶς βροχές.

Μένει δὲ οὐδομόναχος πάλι ὁ Κοραῆς, ἀπογοντε-
μένος καὶ ἀπελπισμένος καὶ περιμένει πάλι, τοῦ χρό-
νου Ἰωνού ἔρθουνε δὲ λοι: νέοι πιὸ σοβαροί καὶ πιὸ λι-
γόλογοι, ποὺ νὰ σταθεῖν γύρω του, σὰ γύρω στέν
πατέρω τους, καὶ νὰ τοῦ ξεμυστήρευτοῦνε, στοχα-
στικὰ * καὶ ἀπόκοτα τὰ ἴδινικὰ τῆς φυλῆς ποὺ
ἀνάφτουνε πίσω ἀπὸ τὸ μέτωπό τους καὶ μέσα στὶς
ἀπαλάμες τῶν χεριών τους, τὴν θανάσιμην λαχτάρα
γιὰ τὰ μεγάλα τὰ ἔργα. Ἰωνού σκύψουνε τοῦ χρό-

καὶ ἀνάσκελα, καὶ ἔκανα μακροθύτικα· εἶδα τὰ κύματα πολὺ κοντά μου ποὺ μὲ χάζευσαν καὶ ἔπειτα μὲ ἐδερναν, ἔζησα μὲ τοὺς γλάρους ποὺ πετούσαν σιμά μου καὶ ἀπὸ πάνω μου, καὶ μὲ τὰ φύκια ποὺ ἐπλεγαν μαζέ μου μέσα στὸ νερὸν γιατὶ τὰ εἶχε ἔξερισθαι· ἡ ταραχή.

Καὶ ὑστερα ἦταν νύχτα καὶ σερνόταν ὡς τὰ πόδια μου καὶ ἔσπλονε ὁλόσην τὰς ἰδίες δμορφίες της καὶ μουρμούριζε σιγαλινά. Δὲν τῆς ἔμελε ποτές θῆμουν ἐγὼ καὶ πᾶς θῆμουν. Αὐτὴ ἦταν πάντα ἡ ἴδια καὶ ἐρχόταν ὡς τὰ πόδια μου δλούνα καὶ ἔσπλονε ἀτέλειωτα μπροστά μου τὰ κάλλη τῆς ποὺ φεγάδια δὲν ἔχουν. Πλαράπονα δὲν ἔλεγε εὖδε καὶ τραγούδια, μόνο μοῦ ἔφερε τὰς δμορφίες της, σὰ νὰ μοῦ τὰς χάριτες. Δὲν μοῦ γύρευε τίποτε, δὲν θήθελε νὰ πάρει, μονάχα ἔδινε καὶ ἦταν ἀδιάφορη καὶ δὲν τῆς ἔμελε γιὰ μένα τί θὰ κάνω καὶ πῶς θὰ εἰμαι.

Τὴν ἴδια ὥρα τὸ ἄστρο τὸ μεγάλο τὸ πράσινο ἔλυνε μέσα τῆς καὶ αὐτὴ τὸ δεχόταν καὶ ὑστερεῖ σὲ μένα τὴν ἀντιφεγγά του σὰ λυωμένο μαργαρίταρι. Δὲν ἦταν καθηρέφτης ἔκεινη, παρὰ ἦταν καὶ αὐτὴ ζωντανή σὰν τὸ ἄστρο καὶ τὰ ἔνονε ἔνας ἔρωτας.

Μία μέρα ἔβλεπε ἔντονα, ἔχωριστά καὶ ἔδιαλυμένα ἔλα τὰ πράματα στὸ δρόμο μου, τὸ χορτάρι, τὰς πέτρες, τὴν ἔμμο, τὴν θάλασσα, τὰ νησιά, τὰ δέντρα, τὰς ρεματίες, τὰ σπίτια καὶ τοὺς ἀνθρώπους. Μπήγουνταν μέσα μου σὶ μορφές τους εὔσυνεδητα. Στὴν ἀμμουδιά σὲ κάπιο ἔρημο μέρος, τὸ δεῖλινό, ἔνας σκύλος δάγκωνε καὶ ἔσοχιζε ἀρπαχτικά σάρκες ἀπὸ ἔνα πτῶμα, καὶ δυὸς κοράκια κι' αὐτὰ ἔτρωγαν. Ζύγωσα καὶ ἔλα σκύλου πτῶμα. Μόλις πέρασα κοντά, ἡ συντροφιὰ διαλύθηκε, τὰ δυὸς κοράκια πέταξαν καὶ ὁ σκύλος βλέποντας πώς ἔχω τὸ μάτι μου ἐπάνω του μὲ κύταξε καλά, κατέβασε τὴν οὐρὰ καὶ ἔψυγε. Μήπως γνέπηκε ποὺ τὸν εἶδα νὰ τρώγει τὸν δροῦσ του, ἢ μὲ πῆσε γιὰ ζωταγωνιστὴ στὴν πτωματοφαγία; "Η μήπως δὲν μπόρεσε νὰ διοφέρει τὴν πάντα παράκαιρη ἀνθρώπινη περιέργεια;

"Ενα χειρωνιάτικα πρώι μηριάθηκα μὲ τὸν ἥλιο καὶ κύταξα κατὰ τὴν θάλασσα. Τὸ νησὶ ἦταν κατασπρὸ ὡς κάτω καὶ ἡ ἀμμουδιά ἦταν καὶ αὐτὴ χιονισμένη. Καὶ εἶδα πρώτη φορά, ἀπὸ τὴν ζεστασιὰ του ἥλιου, τὴν θάλασσα ποὺ ἀγκύζει ήσυχα.

"Η ἴδια, μὲ τὴν νοτιὰ τὶς περασμένες ἔριξε καὶ σύντριψε στὰ βράχια του κάδου ἔνα τρικάταρτο κα-

νου ἀπάνω στὸ χῶμα του—ποιός ξέρει—τίτοια μέτωπα τολμηρὰ καὶ βαθυστόχαστα μὲ φλόγα ποὺ καίει καὶ μὲ φῶς συνάμα ποὺ δδηγεῖ. Ποιός ξέρει; Περιμένει. "Ἐναν αἰῶνα τώρα κοίτεται καὶ περιμένει.

II.

"Ο ρήτορας πάντα τὴν μέρα ἔκεινη τρέχει ἀπὸ τὸν πρώτους στὸ νεκροτάρειο, κυκλοπεριζωμένος ἀπὸ τοὺς φίλους του, ποὺ τόνε συνεπάίρουνε δὰ ὅλοις καὶ τὸν παρακρατοῦντας καὶ στριφογυρίζουν γύρο του καὶ μιλοῦν ὅλοι ἀκούν, καὶ τοῦ δίνουνε κουράγιο: «Σώπα καὶ δὲν εἶναι τίποτα! Σώπα καὶ μὴ φοβάσαι!» Καὶ αὐτὸς κοντοτέκεται καὶ λέει: «Δὲ μὲ μέλει, ξέρετε, μὴ καθόλου! Μόνο πιὼ δὲν εἴχα καρό νὰ ἐτοιμαστῶ. Χτές μόνο μου τόπανε!

Καὶ αὐτὸς τοῦτο τέλος καὶ τρεῖς μῆνες καὶ τόνε σύντκοσες ἀπὸ τότε τὸ λόγο, καὶ εἶναι: ζεροκόκκινη σμένα τὰ μάτια του καὶ τόνε τους ζουνες ἀπὸ τὴν πολλὴν ἀγρύπνια. «Α! τί λέσ, ἀδερφέ; ἐσὺ τώρα νὰ δειλιάζεις!» καὶ τόνε σέρνουνε πάλι σὰν προβάται, ποὺ τὸ πάνε νὰ τὸ σφάξουνε καὶ αὐτὸς τὸ καταλαβαίνει καὶ τεντώνει τὰ μπροστινά του ποδά-

ράδια καὶ ἔπινε τοὺς ἀνθρώπους. Δὲν βρίσκεται λογχισμῷ μαζὸν της.

Ἐκείνη τὴν ἡμέρα ἀκούσα μιὰν δμιλία στὸ λιμάνι:

— Τι! γίνεται ὁ Κρανιδιώτης;

— Δὲν εἶναι πιὰ καπετάνιος.

— Γιατί; Δὲν ἔχει πιὰ καρδία;

— Τόχες τὸ καρδία του, μὰ πίνει καὶ τὸν κάνανε ναύτη ἀπὸ καπετάνιο, καὶ βάλαν όλον καπετάνιο.

— "Ομως ἔχει καλὴ καρδία ὁ Κρανιδιώτης, εἶναι καὶ παλληκάρι.

— Τι τὰ θές; Η θάλασσα δὲν παίζει.

Βέβαια ἡ θάλασσα δὲν παίζει. Μπορεῖ ὁ Κρανιδιώτης νὰ ἔχει ἀδελη καρδία καὶ νὰ είναι καὶ παλληκάρι, μὰ ἡ θάλασσα δὲ δέχεται πιωμένους καπετάνιους· ὅμα βαλθοῦν στὸ πιοτό, αὐτὴ τοὺς βάζει στὴ θέση ποὺ τοὺς ταΐζεται καὶ ἀπὸ καπετάνιους τοὺς κάνει ναύτες ἢ τοὺς πνήγει μὲ τὸ καρδία τους. "Ἄς ἦταν τόσο αύστηρη καὶ ἀλύγιστη καὶ ἡ πατρίδα.

Γυρίζοντας ἀπὸ τὰ Κόκκινα Χώματα ποὺ ἔκει κοντά χύνονται στὴ θάλασσα τὰ νερὰ μιὰς ρεματίες, εἶδα βάρκα φαράδικη ποὺ ζύγονε στὴ στεριά, μικρὴ καὶ μιτερὴ στὶς ἀκρες. "Ητανε δυὸς μέσα καὶ τραβοῦσαν κουπὶ ἀντίθετα στὸν ἀνεμο τὸ γρεγολεβάνη. Μὲ κόπο ἔφτασαν στὸ γιαλὸ καὶ δένας τους —παιδὶ ὡς δεκάδη χρονῶν, ζυπέλυτο—πήδηξε δέξια βαστῶντας τὴν ἀκρη ἐνὸς σκοινιοῦ δεμένου ἀπὸ τὴν ἀλλη ἀκρη στὴν πλώρη τῆς φαρσούλας. Μέσα έμεινε καθισμένος ὁ μεγαλήτερος, παλληκάρι ὡς εἰκοσιτριῶν χρονῶν. Σάν τ' ἀλογο ζεύτηκε τὸ σκοινὶ στὸν ὕμο τὸ παιδὶ καὶ τραβοῦσε τὴ βάρκα ἀντίθετα σχεδὸν στὸν ἀνεμο καὶ περατοῦσε γοργὰ κατὰ τὴ χώρα. Ἐπεινὸς πέτη ἦταν μέσα, πότε πότε ζογθοῦσε λίγο μὲ τὸ κουπὶ στρώχωντάς το ὡς τὸν πάτο τῆς ρηχῆς θάλασσας, τὴν ἔμμο. Ἐγὼ ἀπὸ πίσω ἀκολουθοῦσα. Τὸ παιδὶ πήγαινε καὶ δέλο πήγαινε στὴν Ληρημη ἀκρογιαλὶα καὶ μὲ ἀπερνοῦσε στὴ γοργάδα. Φώς ἀνοιξάτικου δειλινοῦ πρὶν βασιλέψει δὲ ἥλιος φωτίζει τὸ ἀκρογιάλι, τὴν πολιτεία πέρα καὶ τὰ χωράφια ἀλλοῦ κατακόκκινα καὶ δργαμένα, ἀλλοῦ καταπράσινα, μὲ βαλανιδίες σκόρπιες ἐδῶ καὶ καὶ. Τέλος ἔφτασαν στὸ μέρος ποὺ ἦταν νὰ φίξουν τὰ δέχτυα. Τὸ παιδὶ σταμάτησε, ἀνάσυρε λίγανι τὴ βάρκα στὴν ἔμμο, τὴ στερέωσε μὲ τὸ κουπὶ γιὰ νὰ μήν πλαγιάσει, πήδηξε μέσα, δρπαξε τὴ λαζήνα μὲ

τὸ νερὸ καὶ γήπε, γήπε ὡς ποὺ ξεδίψαε· ὑστερα κάθηγε καὶ τὰ χέρια του κρεμάντων ἀπὸ τὴν κούραση. "Ο ἄλλος χωρὶς μιλιὰ ἔμενε στὴν ἴδια θέση καὶ τεμπέλικα ἐτοιμάζε τὰ δίχτυα.

"Ηρθε τὸ καλοκαίρι. Τίποτα δὲ θέλω παρὰ νὰ τρέχω πεζὸς ἡ καβαλάρη τὰ μεσημέρια στὸ ἔργμα ἀκρογιάλια. Ήλάσσασα ἀτίμητη, ἡδονική, γλυκύτατη καὶ φαρμακωμένη, μαχεύτρα καὶ πλανεύτρα, σὲ ἀγναντεύω καὶ τὲ ποθῷ, διψάζει μου τὸ κορμό, λαχταρῶ νὰ πέσω μέσα σου νὰ σθέω τὴν ἀσύνοτη δίψα μου καὶ νὰ γίνω ἔνα μὲ σένα.

Κοριτσάκια ἔπιαζαν στὴν ἀμμουδιά, καὶ ἔνα τους είχε πολὺ φηλὰ χναστηκωμένο τὸ φορεματάκι· του καὶ περπατοῦσε μέσα στὰ νερὰ φάγκοντας γιὰ κοχλίδια, καὶ ὑστερα ἀνέβαινε καὶ καθέταν στὸ ξύλινο γεφυράκι κουνώντας τὰ γραμένα ποδοσφράκια του ἐλεύτερα. Χαιρόταν τὴν ἐλευτεριά του καὶ δὲν ἤξερε ἀκόμα τὴ ντροπή.

"Τὸ μόλις καθόνταν δυὸς παιδιῶν δεκατεσσάρων ὡς δεκαεπτά χρονῶν τὲ ἔνα, γυμνό, κύταζε τὰ ροῦχα ποὺ ἔβγαλε καὶ σκεπάστηκε λιγάκι διτάν περνοῦσα· τὸ ἄλλο γδυόνταν ἀκόμα. Καὶ τῶν δυὸς τὰ ροῦχα ἦταν παλαιάκια. Τὸ γυμνὸ παιδί είχε διραμάτατο κεφάλι· στρογγυλό, μὲ λεπτή μύτη καὶ μαύρα ἔξυπνα μάτια, στημένο σὲ κορμὸ λυγερό, σχηματισμένο, φημένο, σὰν κερένο. "Ενοιωθαν τὰ σώματα οἱ Ἑλληνες ποὺ τοὺς μάγευε ἡ γύμνια καὶ ἡ δμορφία, μὰ τὶς παράστασιν ἔχει μὲ λόγια καὶ στίχους, παχά στὸ μάρμαρο ἐπάνω σκαλισμένες τὸ σκηνῆρό, τὸ ἀλατό καὶ ζωτανό. Τὸ γυμνὸ ἀγόριος ἔτην ἔφησες ἀνάγλυφο ἀρχαῖο, καὶ δὲν τὸ ἤξερε.

Μὲ τρικυρία ταξιδεύω πρὸς κάποιον τόπο, φυσομανδὶς βορριάς καὶ ἀρσινομένες εἶναι· αἱ κερφές τῶν κυμάτων. Στὸ κατάστρωμα περπατῶ καὶ βλέπω ἡσυχὰ τὴν αἰώνια θάλασσα καὶ σχεδὸν μὲ παίρνεις δὲ ἀγριός διβορρίδης καὶ λάμπει ἔνα διστρο. Είμαι καὶ γὼ ἔνα σὲν τὰ ἀλλα, ἵσως μὲ τὸ διστρο, μὲ τὴ θάλασσα καὶ μὲ τὸν ἀγέρα, μοναχικὸς σὰν κι' αὐτὸς, ἐλεύτερος καὶ νικηγός. Τίποτε δὲ φοβούμαι καὶ τίποτε δὲ βαράνεις ἐπάνω μου. Χορεύω στὸ κατάστρωμα γελώντας ἐπιεῖδη χρεβούν γελώντας καὶ τὰ κύματα. Τσελλάθηκε ἡ θάλασσα, πρελλάθηκε καὶ γὼ· Καὶ γὼ σήμερα νίκησα τὴ θάλασσα. "Ἐνα δειλινὸ πέρασε τὸ πλοίο μου ἀνάμεσα στὰ γνώριμα νησιά. Ήφασ στὸ συνηφασμένον οὐρανὸ μέλις δικηρίνεται ἔνα σκοταδιασμένα νησί ποὺ τὸ γνωρίζω. "Α, καὶ νὰ γίμουν ἔκει πάνω!

Καὶ γέλασε γιλοιο βρυσόμαντο ποὺ ἔλεγε φανερὰ καὶ ξάστερα: Ποῦ νὰ ξέρατε, καημένοι, αὐτὴ τὴ σεμνή, ποὺ κάθεστε καὶ λέτε, μὲ κυνηγούσε μῆνες καὶ μῆνες, ώστου τὴ λυπήθηκα ἐπιτέλους καὶ τῆς παραδόθηκα. "Απόψε μάλιστα στὶς 8 παρὰ τέταρτο ἔχομε ραντεβού.

— Καὶ τὸ γεροντάκι ποὺ σέρνει πάντα μᾶς της; φωνήσε τὸ καλὸ παιδάκι· ἀνοίγοντας τὰ ματάκια του.

— "Α! αὐτὸς δὲ μὴν τὸ ρωτᾶς! Τόνε λένε Γοργία Προγονόπληγχτο. Γιώργης δῆλος μὲ τοὺς φανότανε χυδαίο καὶ τόκαμε Γοργίας. Είτανε καθηγητής στὴν Ἀθήνα καὶ τώρα τοῦ κόλλησε πανία τὰ κάμει μιὰν ἔκδοση τέλ

Μή καλοκαιρίχ ξαναπέρασε τὸ πλούτο μου ἀπὸ τὰ ἔδια τὰ νησιά καὶ τὸ νησί αὐτὸς ποὺ τὸ εἰδα σκοταδιακαμένο τὸ χειμῶνα, τὸ δέργουν ἐπαλὰ τώρα ἐ θαλασσινὸς ἀέρας καὶ τὰ νερά, τὸ λούζει δῆλος καὶ στὸ λιβύερια ἰσκιόνονται οἱ φερατιὲς καὶ φωτίζονται οἱ ἔσπειρες οἱ ράχες, μενεξεδένεις. Δαχταρεῖ πάλε τὴν φυσήν μου νὰ πάει κοντά στὸ νησί καὶ νὰ τὸ χαιδέψει. Δαχταρώ τὴν πρώτη ὥρα ποὺ θὰ πατήσω τὸ πόδι μου στὸ νησί, καὶ τὴν πρώτη στιγμὴ πού, λαφύριατη σὰ θύμησῃ, θὰ μοῦ ἔρθει τὴν μυρωδιὰ τῶν χορταριῶν του καὶ τοῦ χώματος.

Καὶ εἶναι τὸ νησί ζωντανὸς βράχος ζωμένος ἀπὸ πολλὴ θάλασσα.

(Ἀκολουθεῖ)

ΙΔΑΣ

ΑΡΧΥΡΗ ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ

ΠΑΛΙΟΙ ΣΚΟΠΟΙ

ΠΕΡΙ ΕΧΟΜΕΝΑ: Άνδρα λόγια — Χορὸς ἔσπειρων Τραγούδι τοῦ ἀργολεωῦ — Τραγούδι τῆς Ταβέρνας Πατινάδα — Ἀπὸ τὴν μάννα τὸ μωρό — Μία πέρδιμα — Μάννα καὶ κόρη — Ἡθελα νῦμαι — Νῦχτα πλανηφεῖ.

ΣΜΥΡΝΕ ΓΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ: Στὴ βάρμα — Πές μον γιατί — Τὰ μάτια σου εἶναι θάλασσα — Μία κοπέλλα κατεβαίνει Βγῆκα νὰ μάδω — Μὲς στόριο περιβόλι μας.

ΑΔΔΑ ΙΙ : ΙΗΜΑΤΑ: Ο καθρέφτης τοῦ Ηέργου μου — Στὴν Κρήτη — Ονειρο — Ή τριλλή — Ο κόσμος — Σὲ εἰνότα — Σὲ τριαντάφυλλο — Στὴν Εξαδέρφη μον Ε. — Στῆς Ερεσσος τὰ γαλάσματα — Τῆς Ρόδου τὸ ξεφέρει — Σὲ ἀλανιστικὴ μηρανή — Σὲ κόρη — Γνώση καὶ τρέλλα — Σιδ. γάμο τοῦ φίλου Η. Pernot

ΣΟΝΕΤΤΑ: Πεδίογος — Αστέρια — Κόρη — Φίλια — Πατρίδα — Κακία — Υπνος.

ΑΠΟ ΞΕΝΕΣ ΓΛΩΣΣΕΣ: Τὰ νησιά τῆς Ελλάδας — Στὸν Κορυδαλό — Τὸ σύννεφο — Ή δύνυμα τοῦ Αιαβόλον — Τὸ Ναυό.

ΑΙΟΣΠΑΣΜΑΤΑ: Απὸ παλιὰ σογέττα — Λιανοτράγονδο — Άλλο — Επίγραμμα — Σέργω μᾶς κόρη.

ΠΟΥΛΙΟΥΝΤΑΙ ΣΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΟΥ ΝΟΥΜΑ ΔΡ. 2 ΚΑΙ ΔΡ. 2 1/2 ΓΙΑ ΤΟ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟ

Λαίνε δ, τι ώρα θές νὰ τόνε βρεῖς νὰ χάσκει μπροστά στὴν Αφροδίτη τῆς Μήλου στὸ Λοιδόρο, γλυκολάλησε δ Πρόσεδρος τοῦ Συλλόγου, κομψότατος κύριος μὲ ζαρρισμένο ἀναιμικὸ φεγγυροπόνωπο, μὲ φρέσκο, κλάσι, λουστρίνι πεπούττι, ξουρισμένο μουστάκι. Ετοι εἶναι δολοὶ οἱ ἀριστοχράτες καὶ τὰ γκαρσόνια τῶν μεγάλων ξενοδοχείων.

— Καὶ λένε μάλιστα πώς μὲ τὴν Χρυσούλα.. μισσεῖπε χρυσογελώντας ἔνας μὲ μοῦτρα χαρτοπαίχτη, βουλιαγμένα κι ἀκαθάρτα.

— Οὐ κακημένε, σώπα! εἶπε πάλι: δ Πρόσεδρος θέλοντας νὰ κεντήσει τὸ φιλότιμο τοῦ ἀλλού καὶ νὰ πεῖ περισσότερα.

— Σιγά, νὰ μὴν κακολογήσουμε τὸ κορίτσι καὶ βγεῖ τόνομά του. Δὲν ξέρω δη τὸν κόσμο παίζετε. Αὐτή, βρέ μάτια μου, σου εἶναι ἔνα σιγκνό ποτάμι που φυλά τὰ ροῦχα σου.

— Γιὰ ναρθεῖ αὐτὴ ἀπὸ τὴν Αθήνα ἐδῶ, πέρα ξοπίσω ἀπὸ τὸν ἔγχητηκό της, βάλτε μὲ τὸ νοῦ σας τὶ πάτσα θάνατο. Δὲν ξεποτίζεις ἔτοι εύχολα ἔνα κορίτσι τιμηρόν, ἔκαμε δι βεβλιοθηκάριος, που δὲν ἔχωνες τὸν Ορέστη τὴν ἡμέρα ἐκείνη γιατὶ θάγησε λόγο.

— Μὴν τὸ πεῖς αὐτή, ἔκκαμε πάλι οὐποκριτικὰ

Ο "ΝΟΥΜΑΣ,,

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ ΧΡΟΝΙΑΤΙΚΗ

Γιὰ τὴν Αθήνα Δρ. 3. — Γιὰ τὶς Επαρχίες δρ.

Γιὰ τὸ Εξωτερικὸ φρ. χρ. 10.

Γιὰ τὶς ἐπαρχίες δεχόμαστε καὶ τριμηνες δρ. τὴν τριμηνια συντρομές.

Κανένας δὲ γράφεται συντρομητής δὲ στέλλει μπροστὴ στὴ συντρομή του.

10 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 10

Τὰ περασμένα φύλλα τοῦ Νούμα πουλιούνται στὸ γραφεῖο μας στὴ διπλὴ τιμὴ.

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιδόσκια (Σύνταγμα, Όμόνοια Β' θν. Τράπεζα Τριπ. Οἰκονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιόδρομου (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμὸς υπόγειου Σιδηροδρομού (Όμόνοια), στὸ κιδόσκι Γαννοπούλου (Χαυτεῖα), στὸ βιβλιοπωλεῖο «Εστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (άντειρο στὴ Βουλή).

Στὴν Κέρκυρα, Πάτρα καὶ Βόλο, στὰ Πραχτορεῖα τῶν Εθνικερίδων, στὸν Πύργο στὸ βιβλιοπω-

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

Χτές καὶ σήμερα — Ο Διάδοχος — Ή οὐδὲ τοῦ ποντικοῦ — Ή λευτεριά μας — Πολιτικοὶ μπεμπέδες — Πάτρα, Κέρκυρα.

ΠΩΣ δλαδάνε τὰ πράματα! Δῶ κ' ἐφτὰ χρόνια δ καθηγητὴς κ. Γ. Χατζηδάκης μᾶς κατάγγελνε στὸ Πανελλήνιο γιὰ προδότες γιατὶ φωνάζαμε πῶς δὲν δικούμε στρατό, στόλο, Παιδεία, Δικαιοδύνη, τίποτα, τίποτα, καὶ γιατὶ δ. κ. Ντίντριχ, κρίνοντας στὴ «Literarisches Centralblatt» τῆς Λειψίας τὸ δργο τοῦ Νούμα, ἀναγνώριζε γιὰ σωστὰ κι ἀληθινὰ δῦσα γράψαμε.

Σήμερα, υπέρεια δηλ. ἀπὸ ἐφτὰ χρόνια, δ. κ. Χατζηδάκης, καθὼς καὶ δῆλοι οἱ Ρωμιοί, εἶναι ἔτοιμος νάποκαλέδει προδότη καὶ νὰ τὸν πετροβολήσει ἐκεῖνον ποὺ θάποκοτήσει νὰ τεῖν πῶς δικούμε τίποτε, καὶ τὸ παραμικρότερο, ἀπ' δῆλα σήμερα δῆλοι μας πιά είδαμε πῶς δὲν δικούμε.

Καὶ νά, σὲ τὶ διαφέρουμε ἔμεις, οἱ χτεσινοὶ προδότες, ἀπὸ τοὺς δλάδους, τοὺς χτεσινοὺς πατριώτες. Εμεῖς εἴδαμε τὸ μαχαίρι ἀπ' τὴν στιγμὴ ποὺ μποτκήσκε στὴν σάρκα μας. Οἱ δλάδοι καρτερούσανε νὰ τὸ νιώσουντε στὸ κόκκαλο.

ΟΟΟ γιὰ τοὺς δλάδους πρίγκηπες δὲν ξέρουμε. Γιὰ τὸ Διάδοχο δρμας, κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰν τὸ ἀριγητεῖ πῶς ἄγα-

δ Πρόσεδρος. Μπορεῖ καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦσε στάλθεισ τὸν Αστεριάδη ποιὸς ξέρει!

— Μάλιστα τὸν ἀγαποῦσε! Πετάχτηκε χέρια τωμένος δ Δόν Ζουάν, ποὺ τοῦ εἶτανε βεβλίο ἀνοιχτὸ δ γυναικίος χαρχτήρως. Τὸν ἀγαποῦσε! «Ἐτοι ἀγαποῦσε δλες τους... Σεγελιέται κανένας καὶ τοὺς χαμογελά καὶ βρίσκει τὸ μπελστ του. για δλη του τὴν ζωὴ υπέρεια. Ποιός ξέρει κι αύτηνης ἐδῶ τὰ κομώματά της, καὶ τώρα δὲ σηκώνει μάτια νὰ δεῖ κανένα. Μ' ἀλήθεια δὲ μοῦ λέτε τὶ πράμα είναι κι αύτὸς δ Ορέστης Αστεριάδης που θὰ μᾶς βγάλει σήμερα λόγο; Πρόστετε διορθώνοντας τὰ μαλ λίσ του.

Μία ὄχλαλον ἀπὸ ἀκάθαρτες φωνὲς ύψωθηκε. Σὲ νάρησε κανεὶς μιά πέτρα μέσα σὲ λασπωμένα νερά δησού κοίτουνταν χιλιάδες βατράχοι. — Ήλιθιος; μὲ περικεφαλαία! Εἶπε κάποιος μὲ μαλλιά σγουρά φουσκωτά, σὲ μαλλιά κουρέα δη χασάπη μὲ μιά μυτίστα πουβλερή κι ἀνακτηκαμένη, σὲ νὰ μυριζότανε πάντα.

— Ενας ποιητάκος που θαρρεῖ πῶς εἶναι μεγάλοφιτά!

— Σπουδαῖει πρωθυπουργός! χαχαχά! φευτο γέλασε κενός που εἶχε τὸ ἀσιδέρωτα μοῦτρα.

πησ τὸ στρετὸ καὶ πῶς δουλεψε καλοσυνεδημα γι' αύτόνες.

Ωςτόσο καὶ τὸ νάναι δυτικοτερημένοι οἱ ἄξιωματικοὶ μὲ τὴ διοικητὴ του δὲν τὸ βρίσκουμε δεδικιολόγητο. Λογαριάστε πῶς γύρωθε του, ὅπως γύρω σὲ κάθε πρόσωπο ἐπίσημο, χαματερότανε μιὰ κλίκα. Καὶ κάθε τέτια κλίκα κοιτάζει πάντα νὰ κάνει τὶς δουλεῖες της καὶ νὰ σπέρνει δεξιότερα ἀντιπάθειες. Καὶ τὶς ἀμαρτίες τῆς κάθε τέτιας κλίκας τὶς πλερώνει πάντα δέρχηγος.

Μήποις δὲ κλίκα δὲ χαντάκωσε καὶ τὸ μαχαρίτη Τριχούπη;

ΓΡΑΦΟΥΝΕ καὶ λένε πολλοὶ τοὺς τὶς μέρες ζευγόγιστα.

— Αὐτὸν νὰ μὴ γίνεις γιατ' εἶναι δινισυνταγματικό.

Βρισκόμαστε σ' ἐπανάσταση καὶ μιλάμε γιὰ Σύνταγμα! Επεισε σημαντική στὴν άπολαύση επένδυση σὲ τὸ Σύνταγμα!

Πιατὶ τὸ πολυθύλλητο Σύνταγμα μας στήμερα δὲν μπορεῖ νάγκει μεγαλύτερη, δέξια ἀπὸ τὴν σύρρα του!

ΚΑΠΙΟΣ Ρωμίος (μπορεῖ νὰ μήν γίνει καὶ προδότης) βλέποντας τὰ ξένα πολεμικὰ καράβια νὰ μαζώνουνται στὸ Φαλέρο, ἔκαμε τὴν ἀκόλουθη επένδυση τὴν προτεριότητα νὰ τὴν πεῖ καὶ στὸν Σύνταγμα!

— Ονειρεύουμε μιὰ γλήγορη καὶ δυνατὴ ἀναμπαμπούλα. Μὰ μιὰ τόσο δυνατὴ ἀναμπαμπούλα, ἵνα τέτοιο ἀλύπητο μακελειό, ποὺ νάναγκαστοῦνοι οἱ ξένοι, οἱ Εγγλέζοι λ. ζ., νὰ βγάλουνε στὴ στεριά πεζοναύτες, νὰ μᾶς πάρουνε γιὰ Φελλάζους καὶ νὰ μᾶς καλοκαθίσουνε στὸ σθέρνο. Μονάχα κάτου ἀπὸ μιὰ Εύρωπας Λύναρη οὐ πάργειει κάπιτα ἀλλάζουμε καὶ νὰ σωθοῦμε.

— Μὰ δηλεπερά μας τὶς γίνεται τότε; τοῦ παρατηρήσανε οἱ φίλοι του.

— Π' Λευτεριά μας; ἀποκρίθηκε γελώντας στατικικά. Ποιά Λευτεριά μας; Καὶ τὴν ἀπολά